

které, jak již shora řečeno, D. dostal 11.929 Kč 90 h. Není možné, jak si to stěžovatel představuje, by se pouhým dorozumněním s dlužníky původní kauční hypotéka bez další knihovní žádosti a bez dalšího soudního usnesení rozšiřovala i na jiné pohledávky, ani aby, když původní kauční hypotéka byla simultánní a jedna ze simultánních vložek byla prodána, D. měl právo z dalších simultánních vložek žádati vždy nové a úplné vyplacení celé původní kauční pohledávky. I když ve zbývajících vložkách zůstala váznouti celá kauční hypotéka a i když knihovní věřitelka M. v exekuci č. j. E VIII 9094/29 neuplatnila náhradní nárok podle § 222 třetí odstavec ex. ř., přece jen zaplacením z výtěžku v exekuční věci E VIII 9094/29 se zmenšil nárok stěžovatelův z kauční pohledávky i ve zbývajících vložkách, třebaže to nebylo knihovně vyznačeno. Poznámka zažalování kauční hypotéky neznamena vznik nové kauční hypotéky, nýbrž jen poznámku případné vykonatelnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel dovolává se k odůvodnění dovolacího rekursu vývodů svého rekursu. Než těmito vývody zabýval se již rekursní soud a vyslovil v souhlasu s ustálenou judikaturou nejvyššího soudu (rozhodnutí čis. 4493, 5321, 5367, 6151 sb. n. s.) právní zásadu, že v rámci úvěrové pohledávky nelze požadovati více, než činí nejvyšší míra uvedená v pozemkové knize. Podle zjištění nižších soudů byla v souzeném případě tato míra až na částku 70 Kč 10 h v době rozvrhu nejvyššího podání docíleného za nemovitost vl. čis. 673 vyčerpána, takže stěžovateli nemohla býti přisouzena vyšší částka. Rozšíření kauční hypotéky nemohlo nastati ani tím, že byla u ní knihovně poznamenána žaloba o zaplacení nové pohledávky stěžovatelovy, ani tím, že knihovní věřitelka, akciová společnost M., v exekučním řízení E VIII 9094/29 neuplatnila náhradní nárok podle § 222 třetí odstavec ex. ř. V těchto směrech poukazuje se stěžovatel na správné důvody napadeného usnesení.

Čís. 13536.

Není věcí žalobce o obnovu směnečného sporu, by tvrdil a prokázal, že v souzeném případě není podmínek pro vyloučení žaloby o obnovu podle § 556 c. ř. s., nýbrž jest na žalovaném, by se proti žalobě o obnovu bránil námitkou, že jednal v hlavním sporu bezelstně a že mezi tím svých směnečných nároků proti třetím osobám pozbyl.

(Rozh. ze dne 12. května 1934, Rv II 425/34.)

Žalobu o obnovu směnečného sporu o b a n i ž š í s o u d y zamítly. N e j v y š š í s o u d obnovu povolil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Odvolací soud dospěl k zamítnutí žaloby o obnovu řízení v úvaze, že žalobkyně netvrdila hned v žalobě, že žalovaný v hlavní rozepři směnečné jednal lstivě, což prý vzhledem k ustanovení § 556 c. ř. s. bylo

její povinností podle předpisu §§ 78 a 226 c. ř. s. S tímto právním názorem souhlasiti nelze. Jde v podstatě o otázku, zda žalobkyně k opodstatnění své žaloby o obnovu musila tvrditi a dokázati, že podmínky pro vyloučení takové žaloby ve smyslu § 556 c. ř. s. v souzeném případě nebyly dány, či zda žalovanému bylo ponecháno brániti se proti žalobě o obnovu námitkou, že jednal v hlavním sporu bezelstně a že mezi tím svých směnečných nároků proti třetím osobám pozbyl. Nelze pochybovati, že správným je posléz uvedený výklad § 556 c. ř. s. Náležitosti žaloby o obnovu uvedeny jsou v §§ 530 a dalších c. ř. s., zejména pak uvádí § 536 c. ř. s., co taková žaloba musí obsahovati. Ze zařazení § 556 c. ř. s. mimo stať jednající o žalobě o obnovu a z negativní stylisace (nemá místa obnova řízení) plyne jasně, že tu jde o zvláštní způsob obrany proti obnově řízení ve sporech ze směnek, kterou zákon poskytuje tomu, kdo v hlavní rozepři jednal bezelstně, a mezi tím pozbyl svých směnečných nároků proti třetím osobám. Podle všeobecně platných právních zásad musí ten, kdo se nějakého nároku domáhá, prokázati veškeré skutečnosti nárok ten opodstatňující; žalovanému pak náleží důkaz skutečností onen nárok zrušujících nebo zastavujících. Tak tomu jest i v souzeném případě. Žalobkyně měla povinnost prokázati, že veškeré náležitosti pro nárok na obnovu řízení ve smyslu §§ 530 a dalších c. ř. s. byly splněny, žalovaný pak mohl použití obrany jemu v § 556 c. ř. s. vyhrazené a byl by musil k tomu účelu tvrditi a prokázati, že v hlavní rozepři jednal bezelstně a že mezi tím pozbyl svých směnečných nároků proti třetím osobám. Nic podobného však žalovaný v řízení před soudem první stolice netvrdil a proto nesměl ani odvolací soud podle zásady projednací, již ovládáno jest sporné řízení, tuto otázku vzíti na přetřes.

Čís. 13537.

Obecní výdělečné podniky (elektrárny, plynárny atd.) jsou kupc-kými podniky a obec je provozující jest kupcem plného práva (za předpokladů zákona ze dne 13. října 1928, čís. 183 sb. z. a n.) a jest povinna vésti podnik pod firmou, jež musí býti protokolována.

Obec (v Čechách) není nucena zříditi pro svůj podnik zvláštní správu, která by vystupovala samostatně vedle orgánů povolaných ke správě obecního jmění.

Obec (v Čechách) není povinna, by podle čl. 19, druhá věta, obch. zák., firmu osobně před soudem znamenala nebo toto znamenání firmy podala v ověřené formě na soud.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, R I 400/34.)

Rejstříkový soud vyzval obec P. v Čechách, aby zavedla rejstříkový pořádek ohledně obecního podniku (elektrárny) a to: a) aby buď s předepsanými výkazy podána byla řádná opověď změn osob k zastupování podniku a znamenání jeho firmy oprávněných, při čemž určiti jest, jak se firma platně znamená, b) anebo, by podána byla opověď výmazu firmy, rovněž s výkazy o přípustnosti výmazu firmy s tím, že při opovědi bude přihlížeti zejména i k předpisům §§ 28, 31 a násl., § 55 obec. zřízení pro